

HANIBAL

„Jitka s Karlem chodí na výstavy!“ Uslyším jednou od mé ženy oznámení.

Sice zatím nevím, co tím Monika myslí, ale důvod k zamyšlení to určitě je. Jitka je spolupracovnice mé ženy. Dělají obě v chovatelských potřebách. Karla znám. A tím spíše je to důvod k přemýšlení. Jestliže může Jitka vystavovat Karla, proč bych nemohl nějaký ten úspěch, samozřejmě náležitě finančně ohodnocený, vybojovat i já. Pro jistotu se raději ujistuji:

„A Jitka s Karlem již vydobyli nějaké lepší umístění, nebo tam chodí jen tak ztrácet čas?“

„Proč by tam chodili ztrácet čas?“ Ohradí se Monika. „Neříkám, že jsou pokaždé první, ale horší, než třetí nebyli.“

Začíná to být zajímavé. Nechci být domýšlivý, ale proti Karlovi jsem určitě o hodně výstavnější typ. A vlastně, když se mohou po celém světě uživit modelky, prodávající prakticky jen svou vizáž, proč bych se nemohl v budoucnu uživit nějakým tím modelováním já, krásný a navíc inteligentní.

„A je to jen soutěžení o ničem, nebo se dostávají i nějaké hodnotné ceny?“ Dostávám se i k té důležitější části našeho rozhovoru.

„Samozřejmě“, k mé radosti oznamuje žena, „dostávají se medaile, poháry a diplomy.“

Tak na diplom jim samozřejmě z vysoka kašlu. Za kus papíru si nikdo nic nekoupí. Již jednou jsem diplom dostal. V dávno minulých dobách jsem byl jako nejlepší pracovník měsíce oceněn diplomem v továrně, kde jsem tenkrát dělal. K mé obraně musím upřesnit, že byl povinně oceněn každý měsíc někdo, a jednou musela dojít řada i na mě. A peníze za to nebyly. Jen ostuda. Nejlepší pracovník měsíce totiž opravdu celý měsíc visel na nástěnce, na očích všech ostatních. Tedy ne fyzicky on, ale jeho fotografie. A když měsíc někde visíte, přibydou vám postupně na obličej vousy, brýle, na hlavě rohy a pod pasem... Prostě lidová tvořivost vás přetvoří k obrazu svému. Takže o diplom, po těchto zkušenostech, jsem opravdu nestál. Medaile a pohár, to je jiná věc. Zlatá medaile a zlatý kus nádobí by se hodily. Samozřejmě ne někam na poličku nebo do vitríny, jak to dělají různí sportovci, co jsem viděl

v televizi. Zlato by šlo určitě prodat, jako každý jiný drahý kov. Kamarád jednou prodal snubní prstýnky. A za docela slušnou částku. A nebyl s tím žádný problém, peníze dostal ve zlatnictví okamžitě na ruku. No, trochu problém měl...když se mu vrátila manželka s dětmi z dovolené. Nebrala si s sebou šperky, aby ji neokradli. To ji celkem vyšlo, okradená nebyla, ale o šperky bohužel stejně přišla. Kamarád se rozhodl, že zlaté cetky v domácnosti jsou absolutně nepotřebná věc, ovšem pořádný přehrávač se silnou reproduktorovou sestavou do automobilu je věc, bez které nejde dál žít. Do chvíle, než jeho žena zjistila, co provedl, se mu žilo opravdu skvěle. To mohu potvrdit z vlastní zkušenosti. Jel sem s ním v jeho automobilu a poslech heavy metalu byl absolutně skvostný. Jako kdybych seděl na nejlepším místě na koncertě. Ovšem, po návratu jeho ženy se stal i jeho přehrávač nevyužitou věcí. Když jsem ho v hospodě potkal, neviděl na jedno oko a neslyšel na jedno ucho. Jó, pravá česká facka je kolikrát účinnější, než léta trénovaná sestava kung-fu. A v tom stavu, v jakém se tedy nacházel, nemohl řídit, a i poslech s jedním zdravým boltcem nebyl zrovna ideální.

Ale v mém případě šlo o něco jiného. Jestliže bych zlatý kov získal za svoji vizáž, nebylo by to ohodnocení manželské, ale čistě moje.

„Dobře“ souhlasím tedy s ženou „můžeme mě vystavovat, ale nebudeme to přehánět. Až vyhraji tak pět kilo zlata, končím. Nerad bych skončil jako ty modelky. Sláva a drogy zahubí každého, to je známé.“

Žena mlčí a tak nějak podivně se na mě dívá. Asi jí došlo, že vypustila džina z lahve. Budu chodit po výstavách, bude se o mně psát a budu na obrazovkách televizorů v hlavním vysílacím čase. Prostě miláček národa...a co národa, hlavně idol všech žen. A přichází otázka...nechám si jí, když bude stárnout, a ne že by vyloženě ošklivěla, ale krásnět asi nebude. Okolo mě bude spousta mladých dívek, a co udělám já? Samozřejmě, jsem charakter. Nechám si jí. Nebude tedy asi bydlet přímo se mnou, ale myslím, že nějaká komůrka se pro ni najde. Přeci jenom je neodiskutovatelné, že na moji kariéru mě přivedla ona.

„Ty si jako myslíš, že budu vystavovat tebe?“ Položí mi podivnou otázku.

„A ty máš někoho jiného na vystavování?“ Odpovím otázkou, i když vím, že se to nemá.

„Nemám, a v tom je ten problém.“ Prakticky souhlasí se mnou. Jitka s Karlem mají Aničku. My to budeme muset řešit.

Začínám chápat. Není to vystavování lidí, ale psů. Anička je pes. Tedy ne pes, ale čuba. A není to vlastně ani Anička. Má nějaké honosné jméno, které nejde ani vyslovit, a tak jí říkají Aničko. Je to čistokrevná čuba a vypadá jako takový ten kartáč z myčky, když je právě roztočený. I má podobnou velikost. Prostě obrovská hromada chlupů, pod kterou podle dokladů, co k ní dostali, je prý pes. Oni tomu věří a já jim to neberu. Má žena také věří, že Pegina je pes a ne zamaskovaný krokodýl. Lidé žijí v omylech a vyvracet jim to je zbytečné.

„Máme Peginu a Sorbona, oba jsou podle mého ve své kategorii jedineční. Tak zubatého psa určitě nikdo mít nebude a Sorbon se mezi ostatními také neztratí. Bude všechny převyšovat tak o půl metru, a to by se ho někdo mohl všimnout a náležitě ocenit.“ Uvažuji nahlas.

„Peginka je milý jezevčík a Sorbon je jen trochu větší.“ Brání oba naše psy Monika. „Bohužel ani jeden z nich nemá papíry.“

Tak teď už je mi absolutně jasné, o jaké soutěže tu jde. To se tam ti čoklíčci různě načesávají a načínčávají a pak pobíhají dokolečka před člověkem, co je ohodnotí. Všichni se tam na sebe usmívají a žvatlají na ty svoje potvory jak na malé děti. Přitom se mezi sebou nenávidí a nejraději by tu konkurenční potvoru, co je minule předhonila, upálili na hranici.

„V sobotu se půjdeme na výstavu podívat!“ Vyhrocuje situaci moje žena. „Rodinný výlet jsme už dlouho nepodnikly a Dominika bude mít z pejsků radost.“

„A Peginu vezmeme taky?“ Vyzvídám.

Monika hluboce přemýšlí. Asi se jí v hlavě promítají představy...Pegina zakousnutá do jiného psa...Pegina zakousnutá do majitele jiného psa...Pegina zakousnutá do rozhodčího...

„Ne, Peginu necháme u dědy“ rozhodne, „jedeme dost daleko a cesta by Peginku stresovala.“

Je pravda, že u dědy se stresovat nebude. Děda má totiž pocit, že pes žere, když má hlad. To je možná všeobecně pravda, bohužel u Peginy to má neblahé následky. Stačí pouhých čtyřiaadvacet hodin a Peginka

dokáže u dědy zdvojnásobit svoji váhu. Jen díky tomu, že ji v tuku zmizí nožičky a čumák, ji dokážeme odchytit a dopravit zpátky do bytu.

Na výstavu jedeme s Jitkou a Karlem. Tedy, ne přímo s nimi, ale svým autem, později, za nimi. V jejich autě jsou totiž jen dvě místa. Za sebou mají prostor pro chundelatou Andulku, stůl, na kterém se bude jejich budoucí šampión krášlit a kufr s hromadou propriet. Šamponů, pudrů, hřebenů a možná i operačních nástrojů pro případnou plastickou operaci, kdyby to náhodou pomohlo k budoucímu vítězství.

Když přijedeme na místo konání, po delším hledání nacházíme Karla. Mají Andulku na stole a Jitka jí na zádech načesává obrovskou, chundelatou kouli. Karel mezitím stříká do vzduchu nad Andulku nějakou chemikálii. Možná tekutý kokain, aby chudák čuba přežila ten neskutečný chaos a nervozitu okolo sebe. Na každém volném místěčku je totiž podobný stůl a podobný pes. Někde mají dokonce okolo stolu klece s dalšími psy. Samozřejmě podobnými, jako je Andulka.

„Nepůjdeme se podívat i na nějaké normální psi. Co nevypadají jako obrovské chlupaté bobule?“ Zeptám se ženy. Když už jsem tady, rád bych viděl i něco jiného než jenom takovéto abnormality.

Okolo vypuká panika.

„Co tím myslíte?“ Vyjekne na mě ženská, co vypadá jako přerostlá bobule i bez načesání. „Jako že můj pes není normální?“

„Omlouvám se“, odpovím slušně uječené čarodějnici, „proti vám je váš pes hotový egyptský chrt.“

K vřešticímu balónu se přidává nějaký chlap. I když je to poznat jen podle oblečení, hlas má ještě vyšší než baba a váhu také tak o třicet kilo větší.

„Náš Euridius je evropský šampión a v naší zemi je to nejlépe hodnocený bobtail vůbec!“ Spustí na mě téměř hystericky.

Nevím, kdo je to ten jejich Euridius a už vůbec netuším co je to bobtail. Když vidím jejich postavy, vše mi najednou doklapne. Bobtail bude určitě nějaký druh pudinku a tyto dvě kulaté postavičky jsou asi mistři v jeho vaření a určitě i v jeho konzumaci.

„Věřím, že jste mistři ve vaření a pojídání bobtailu,“ snažím se urovnat situaci, „ale to neznamená, že jste odborníci na psy. Já mám doma dva psy a věřte, že poznám rozdíl mezi psem a neidentifikovatelnou hromadou chlupů. Vždyť u toho vašeho stvoření ani nepoznáte kde je

vpředu a kde vzadu. A po tom, co jste ho tím kartáčem tak zpitvořili, není vlastně ani znát kde má nahoře a kde dole!“

To už ale stojím u pudinkářů sám. Žena s dcerou mě opustily a někam urychleně odcházejí, Karel s Jitkou dělají, že mě v životě neviděli a hlavu mají zabořenou do načesané Andulky. Možná šňupou ten rozprášený kokain, co má v chlupech. Jelikož znám z televize zápasy sumo a vím, že porazit dva takovéto obry je nemožné, raději prchám za rodinou. A dělám dobře. Právě totiž stojí u opravdových psů. Nejsou ani velcí, ani malí, chlupy sice mají dlouhé, ale vedou jim správně směrem dolů, a ne do nějaké předem předpisy určené světové strany. A když štěkají, mají krásný hluboký hlas, jak kdyby štěkal Sorbon. Kdyby někdy štěkal a hlídal. Až jednou budu chtít psa, což se asi nikdy nestane, tohle by byla docela přijatelná varianta nějaké hlídací potvory.

„Jak se ti líbí?“ Překvapí mě Monika otázkou.

„Z toho, co jsem zatím viděl, je to asi to nejlepší“, musím přiznat.

„Jdu se ještě projít, abych to ale mohl lépe posoudit.“

Samozřejmě nebudu čumět po psech, to ale prozradit nemusím.

Se psy je tu i spousta paniček a nejsou všechny jako meloun před sklizní.

Procházím areálem a musím uznat, že i psi tu jsou zajímaví. Například takový vlkodav. Je veliký jako Sorbon a možná bude i hlídací...když má takový drsný název. Nenápadně se k jednomu přiblížím a riskuji, že si mě splete s vlkem a zadává mě. Když sem až u něj, vyskočí mi předními tlapami na ramena a olízne mi obličej.

„Jejda, vy se mu nějak líbíte“, říká chlápek, co je asi jeho majitel.

„Jó, já mám dogu“, smutně odpovím a chci jít najít nějaký kohoutek s vodou. Kdyby mi vítací olíznutí zaschlo na hubě, nemohl bych mrkat a možná ani polykat.

„Měl byste mu dát nějaký pamlsek, když vás tak hezky přivítal!“ Říká celkem pohledná ženská, asi panička toho vítače.

Jdu ke stánku, kupuji klobásu a dávám jí té potvoře, co by měla dávat vlky a místo toho olizuje lidi. Klobásu vdechne a ani u toho nemusí polknout. Stálo mě to sto dvacet korun.

„Jak děkuješ páníčkovi?“ uslyším od té, do teď celkem milé, paní.

A vlky nedávící obr opět vyskakuje a olizuje mi ksichtík. Sliny jsou mastné a je z nich cítit klobása. Je vidět, že si pejsánek alespoň jednou žvejknul a nepropadlo to do něj jak do studny. Jdu poslepu, podle čichu,

k budově se záchody a umývám si z obličeje, co umýt jde. Už vidím, mohu dýchat, ale stále jsem cítit klobásou. Po cestě zpátky k ženě a dceři mě zaujme prostor s docela jinými čoklíky. Nejsou sice velcí, jsou spíše malí, ale je vidět, že hlídat by mohli. Hubu mají velkou jak Sorbon a z té jim na všechny světové strany čouhá spousta zubů. Pes se podle cedulky u nich jmenuje buldok. Je to pes, co v dávných dobách dokázal zadávat i krávu, tak by v dnešní době snad mohl ukousnout kus zadku zlodějovi. Pes vám na ramena nevyskočí a hubu vám neolízne, to je nesporná výhoda. Také podle toho, jak je sleduji při té jejich exhibici, vám neuteče. Pes je to spíše vycházkový než lovící. Možná by ulovil šneka, nebo pomalejší želvu. Takže neustálé tahání na vodítku a vytahané ruce z kloubů také nehrozí.

„Hlídá?“ Zkousím oslovit jednoho z chlápků, u kterého buldok sedí.

„Ten není hlídací, to je šampión!“ Nesmyslně odpoví.

„Šampión čeho, když nehlídá?“ Udiveně vyhrknu.

„Evropský šampión. Byl první na výstavě v Paříži!“ Opět nesmyslně odpoví majitel zubatého skvostu.

Vzdávám to. Psi tu soutěží v něčem, ani nevím v čem. Právě tu přede mnou běhá dokolečka s páníčkem pes, který běhat vůbec neumí a ani nikdy běhat neměl. Měl by dávat býky, ale to už bohužel během věků zapomněl. Zapomněl i hlídat. A běhat se ještě nenaučil. Je to šampión v něčem absolutně nepotřebném. Přicházím k Monice. Ta stále ještě stojí u těch sympatických psů a vede diskuzi s nějakou ženskou. Jsem už natolik vzdělaný, že se k nim mohu připojit.

„Je to šampion a byl druhý v Paříži. Nehlídá, ale umí běhat dokolečka.“ Odborně hodnotím a ukazuji na psa u jejích nohou.

„V Paříži nebyl, byl první v Praze, běhá kamkoliv a hlídá...vem si ho Herode!“ Ozve se povel z úst té ženské. Pes vyskočí, zavrčí a zakousne se mi do nohavice. A trochu i do nohy.

„Omluvte ho, to je můj manžel!“ Vykřikne Monika.

„K noze...fuj!“ Opět zavelí ženská a pes se odkousne a sedne si vedle její nohy.

„Tak jak se ti líbí?“ Ptá se mě má žena.

Prodělávám, jak se říká, smíšené pocity. Pes se mi líbí. Dokonce hlídá a poslouchá jak hodinky. Bohužel trochu se mi znelíbil, když mi udělal dírky do nohy a zaneřádl mi nohavici a botu mojí krví. Když si ale

odmyslím chromého sebe, a na svém místě si představím lupiče, či nějakého jiného zlosyna, pes je to skvělý.

„Líbí se mi.“ Připouštím.

„Vy se mu také líbíte,“ říká ta ženská, „jinak by se hned tak nepustil a alespoň dvakrát by si ještě překousnul.“

Chápu. Odbelhám se do nejbližšího stánku a kupuji další klobásu jako odměnu za to, že nemám třikrát prokousnutou nohu, ale jenom jednou.

Poté společně odcházíme ke Karlovi a Jitce. Jitka je evidentně vytočená. Andulka je prý až třetí. Asi nechodila do přesného kolečka, ale do čtverečku. Nebo měla nějaké chlupy kolmo k sobě a ne rovnoběžně. Žena také nechápe, kde se stala chyba a tak jí Karel vysvětluje, že Andulka je prý moc dlouhá. To mě překvapí. A právě mně docvaklo, o co v téhle soutěži jde. Bobtail má být při hodnocení vytvarován do co nejpřesnějšího tvaru krychle. Tato krychle se má s majitelem pohybovat v absolutním kruhu konstantní rychlostí. Jakékoliv zpomalení, či zrychlení, se hodnotí trestnými body. Když pes a majitel na povel zastaví, přijde k nim rozhodčí a pokusí se nalézt psovi hubu. Pro kontrolu ji otevře. Nalezne-li čumák na první pokus, ohodnotí psa opět trestnými body. Neměl tvar absolutní krychle a něco mu prozradilo čumák. Neotevře-li psovi čumák, ale... je pes ohodnocen kladnými body a stává se šampiónem.

Ještě před vyhlášením výsledků odjíždíme domů. Jsem s výsledkem výletu spokojený. Jak jsem zjistil, máme doma dva nefalšované psy. Sorbon nevypadá jako krychle a běhá všemi směry. A nikdy nebyl v Paříži. Pegina má zubatou hubu jako pařížský šampión, ale oproti němu ji umí i použít. Bohužel neposlouchá povely jako Herodes, takže se musí počkat, až se odkousne sama, ale jako hlídač je skvělá.

A také jsem bohužel ani ve snu netušil, k čemu tento výlet vlastně byl. Kdybych to totiž tušil, nechal bych Herodesa překousnout alespoň třikrát, a ne jenom do blbé nohy, ale raději rovnou do krku.

-

Mám migrénu. Stává se mi to celkem pravidelně. Doktoři mi to léčí, ale buď jsou to špatní doktoři, nebo rafinovaná migréna. Bolí mě hlava, ležím, nechci nic pít, jíst a ani se s nikým bavit. Nechci vůbec nic. Vlastně ne...občas chci zvracet. To mě ale nebaví a ani mi to nepomáhá.

„Tak mi jedeme!“ Volá na mě Monika.

Nevím, kam jedou a ani co tam budou dělat. A ani vlastně nevím, že někam měly jet. Je mi to jedno, zvracím.

Je ráno a doufám, že do večera se nevrátí. A doufal jsem dobře. Venku začíná být šero a ony nikde. Zkousím přemýšlet, jestli mě opustily nadobro a jestli to je dobře nebo špatně. Hlava mi moc nefunguje. Zkousím vymyslet, jak složité bude sehnat novou ženu a dceru. Asi by bylo lepší, kdyby se vrátily. Pak mi dochází, že si sebou vzaly i Peginu. Ramínka vah se překlápí k nevracení. Z přemýšlení mě rozbolí hlava, ale za chvíli naštěstí usínám. Vzbudí mě halucinace. Po zemi leze pokémon. Nebo něco podobného. Halucinace mají tu výhodu, že když si na ně chcete sáhnout, zmizí. Zaraduji se. Migréna mizí - začínám logicky uvažovat. Halucinace nemizí. Olízne mi nataženou ruku a něco z ní vyteče. Doufám, že to není kyselina, nebo nějaké takové podobné svinstvo. Viděl jsem v kině film Vetřelec a byla to hrůza. Kudy ta mrcha prolezla, nešlo v životě už nikdy uklidit. Kdyby se mi náhodou žena vrátila a našla díry v koberci a podlaze, asi bych to nepřežil. Je velice pořádkumilovná a ložnici samá díra by mi neodpustila.

„Hanibale, fuj. To se nedělá.“ Zaslechnu Moniku.

Nevím, kdo je Hanibal a nevím, co se nedělá. Možná si myslela, že už jsem mrtvý a přivedla si milence. A možná on s ní chce provádět nějaké zvrácené sexuální praktiky a ona je teď v úzkých. Alespoň že halucinace zmizela.

„Pegino fuj, nech Hanibala!“ Ozve se opět má žena.

A je to tak... Pegina brání rodinu proti úchylovi a má nezodpovědná, na orgie se těšící manželka, tu chudinku ještě okřikuje.

„Dominiko, netahej Hanibala za ocásek!“

Tak to je vrchol! Zapojit do orgií i malé dítě je něco, co tak nemůžu nechat. Potichu vstávám, a po cestě ze záchodu беру mop. Je to bohužel jediná použitelná zbraň, kterou jsem našel. Dochází mi, jak jsme nezodpovědná rodina. Nemáme v bytě žádnou střelnou zbraň a dokonce ani obyčejnou blbou šavli.

„Uááá!!!“ S hromovým pokřikem se vrhnu do obývacího pokoje a divoce mávám mopem.

„Co děláš? Ještě na něj šlápni, debile!“ Vykřikne nevěrnice.

V obýváku žádného cizího chlapa nevidím. Na zemi tam sedí Monika a vedle ní Dominika. A něco mě kouše do palce u nohy. Podívám se na zem a tam je do mého prstu zakousnutá halucinace. Moje halucinace.

Trochu to bolí, ale dělám, že nic. Kdyby moje žena zjistila, jak na tom jsem, nechala by mě určitě utratit.

„Tak jak se ti líbí?“ Zeptá se mě mile.

„Kdo?“ Reaguji zmateně. „Nebo co?“ Raději upřesňuji, kdybych náhodou přehlédl nějaký důležitý, právě zakoupený, dekorační předmět. Na to je háklivá. Jednou jsem se nevšiml malé keramické blbosti, kterou koupila na hrnčířských trzích, a nebylo daleko k rozvodovému řízení.

„Hanibal.“ Uslyším podivnou odpověď. „Nedělej, že ho nevidíš, když se ti právě zakousnul do palce!“

Dochází mi, že halucinace není halucinace.

„A to je co?“ Vracím se do role hlavy rodiny a žádám upřesnění.

„Hanibal. To je ten pes, co se ti na výstavě tak líbil a co jsi ho tak chtěl.“

Asi na mě přichází znovu migréna. V hlavě to začíná hučet a okolo toho, co vidím, se dělají červená kolečka.

„Já jsem chtěl někdy nějakého psa?!“ Vyjeknu trochu hystericky.

„A kdo ho na výstavě tak obdivoval a kupoval mu předražené klobásy?“ Odpoví otázkou má žena.

Vždycky to říkám, na otázku se nemá odpovídat otázkou. Jenom to situaci zkomplikuje.

„Já jsem ani na žádnou výstavu nechtěl“, snažím se logicky bránit, „tak jak bych mohl chtít nějakého psa.“

„Jasně, ty bys nejraději seděl doma, nebo ještě lépe v hospodě. Ale uvědom si, že máš dítě a to na výlety jezdit chce!“

„Pojedeme na výlet a koupíme si tam nějaké zvířátko?“ Ozve se situaci sabotující dcera.

Definitivně rezignuji.

„Ano, pojedeme do Paříže a koupíme si krokodýla šampióna.“ S úsměvem souhlasím.

Dominice jsem udělal evidentně radost. Skáče vesele na gauči a vykřikuje:

„Už nechci Hanibala, táta mi koupí krokodýla lampióna!“

Monika kupodivu radost nemá.

„Přestaň blbnout to dítě a raději uklid' tu loužičku po tvém psovi. Když už máš v ruce ten mop. Nebo na něm chceš odletět jako čarodějnice na koštěti?“

Létat bohužel neumím. Vytírat ano, a tak jdu dělat to, co umím.

Jak Hanibal postupně rostl, docela mi začal být sympatický. Nebál se žádných jiných psů, štěkal jak doga a určitě by i dobře hlídal, kdyby měl co. I když jednoho psa se lekl. Sorbona. Když jsme Hanibala přivezli k Sorbonovi, aby se seznámili, Sorbon proti němu radostně vyběhl a vesele poskakoval. Vítal. Hanibal vyjekl a snažil se nacpat pod auto. Nevítal. A tak jsme je vzali na louku za domem a snažili jsme se je seznámit. Seznámili se asi za pět minut. Hanibal poznal, že mu od té černé obludy nehrozí žádné nebezpečí. Takže po pěti minutách Sorbon vyjekl a snažil se nacpat pod auto. Hanibal se mu vesele snažil ukousnout nohu.

Další vlastností, dodnes nevím, jestli zápornou či kladnou, byla Hanibalova radost z cestování. Jezdí s námi vždy přímo nadšeně. Jeho povahu asi nikdy nepochopím. Má vítací úchylku. Jednou jsem zkusil takový malý pokus. Dělal jsem, jako že někam odjíždím a Hanibala naložil do auta. Měl ohromnou radost, že někam jede. Nastoupil jsem do vozu, minutu poseděl, a opět vystoupil. Měl opět obrovskou radost, že je doma. Došel jsem sním do bytu, minutu poseděl a šel s ním opět ven do vozu. Radostí se mohl zbláznit, že někam odjíždíme. Čtenář by si mohl říci, prostě milý a vděčný pes. Musím upozornit, že pokus jsem opakoval čtyřicetkrát za sebou a Hanibal byl podle mého čím dál veselejší. Dál jsem již pokračovat nemohl, odumřely by mi nožičky. Když jsem vysílený ležel na gauči, napadla mě jediná pozitivní věc z tohoto pokusu. Kdyby mozek Hanibala šel transplantovat do hlavy mé ženy, získal bych nejlepší manželku na světě. Ty skvělé jízdy na nákupy! Neopustili bychom parkoviště a ona by byla štěstím bez sebe. Nastoupila by do auta, minutku poseděla, a hurá radostně domů. Ovšem u Hanibala bych výměnou mozku obdržel psa zabijáka. Takže bych opět nic nevydělal. Člověk mužského pohlaví prostě asi na světě zvítězit nemůže.

A posléze měl nastat den, kdy se i má žena dočká. Pojedeme na výstavu. Ne se mnou, ale se psem. Pes měl svůj průkaz, jako všichni ostatní vystavovaní čoklíci. Sice tam nepůjde soutěžit v té nejplnohodnotnější kategorii – dospělý pes, ale jen jako – mladý pes, ale to mé ženě nebralo nadšení.

„Nemáme klec!“ Vyhrkne na mě asi tři dny před dnem D.

„Nepotřebujeme“, zareaguji „máme dětský pokoj a ten jde zamknout zvenku.“

Myslím, že se totiž zpráva týká naší dcery a jejího chování či studijních výsledků.

„Ale ne na Dominiku, na psa!“ Stoupá panika v jejím hlase.

„To nemá cenu“, začínám se chytat, „Pegina prokouše i dráty do betonu. To bys na ni musela koupit ocelový trezor a ani tím bych si nebyl stoprocentně jistý. Poslední dobou mám pocit, že za těmi dvěma řadami oficiálně přiznaných zubů má zamaskovanou ještě třetí, na kov.“

„Na Hanibala! A nemáme stůl!!“

Jelikož v této chvíli nejsem informovaný o nějakém vystavování, jsem zmatený.

„Na Hanibala klec nepotřebujeme“, snažím se trpělivě vysvětlovat, „není papoušek.“

Navíc, a to přiznávám nerad, je celkem poslušný a doposud neprokousal ani jednu ze zdí jako Pegina, nebo nevytvořil přes noc hromadu, trusu, kterou bych ráno nezvládl překročit, jako Sorbon. Prostě milý nekonfliktní pes. Zavírat ho do klece by nebylo ani výchovné, ani estetické.“

A její výkřik o stolu mě zmátl o to více, že u něj sedíme. Pod ním leží Hanibal a do jeho nohy je zakousnutá Pegina. Stůl nemá ráda. Kdybychom jedli na zemi, mohla by proběhnout a rychle vyluxovat vše, co by bylo do vzdálenosti jednoho metru od čumáku. Na stůl se musí nějak dostat. Když u něj jíme, odhalíme jí a zaženeme. Když u něj právě nejíme, není na něm co sežrat. Ano, je tam neustále slánka a pepřenka, ale otevřít si tyto malé zákeřnosti neumí, a pokud se neotevřou, chutnají mizerně. Jsou samozřejmě ocelové. Jako vše, co obklopuje potravu u nás v bytě. Díky Pegině jsme vyměnili vyřezávaný dřevěný chlebník za ocelový, ledničku zakoupili s nerezovými dveřmi (byly neustále oslintané a v místě okousání začínaly rezivět), spodní části dveří spížky jsou oplechované. A hlavně, odpadkový koš je zhotoven z vrtné tyče blízkého kamenolomu. Je to kus tvrzené ocelové trubky a víko je zhotoveno z vyřazeného poklopu sovětského tanku T55. Mistrovský to kousek kamaráda, vlastnictvího nedaleké zámečnictví. Netvrdím, že se do něj jednou Pegina nedostane, ale určitě jí to nějaký čas pozdrží.

„Nemáme klec a stůl na výstavu!“ Upřesňuje vyvolanou paniku Monika.

„Hanibal tam bude jako bezdomovec a česat ho budu muset na zemi. Všichni na mě budou koukat shora, jak na nějakého chudého amatéra.“ Musím se ohradit. Dobře jsem si na navštívené výstavě vše nastudoval. „Klece, miláčku, mají ostatní proto, že vlastní nevychované psy. Hanibal je rozumný a nepotřebuje zavírat ani do klece, ani do jiných výchovných zařízení. A pokud sis dobře prohlédla lidi, co vystavují ty své nevychované čoklíky, musí ti být jasné, proč mají stoly. Skoro všichni jsou silně obézní a k té své chlupaté potvoře by se neohnuli ani za statisčovou odměnu. Ty jsi štíhlá a máš vychovaného psa. Žádné takové nesmysly tedy nepotřebuješ.“

Je vidět, že jsem kápl na správnou strunu. Má žena sedí a mlčí. To dělá málokdy. A dokonce u toho nemá ani takovou tu modrou žílu na čele. To znamená, že to není mlčení před slovní bouří.

„Musím připustit, že jsi všímavý,“ připustí, „ale to, že budu nejhezčí, nezmění bohužel náhled na nás, jako rodinu. Myslím, že ostatní soutěžící na mě budou nahlížet, jako na nešťastníci, která si v nejatraktivnějším věku vzala neschopného blbce, nebo lakomce. Klec si půjčím a stůl vyrobíš. Kutilové jsou v našem národě v oblibě a ty tím získáš u ostatních nějaké body navíc.“

Možná by bylo lepší, kdyby zůstalo u slovního tornáda. Rozhovory, které končí tím, že musím pracovat, nesnáším. Ale raději odjíždím do dílny něco vyrobit.

Večer, když se vrátím domů, zastihnu ženu v depresi. Na chodbě je veliká klec a okolo klece chaos. Rozházené misky od psího žrádla, kousky tapet ze stěny, vodítka a obojky.

„Co to tu vyrábíš?“ Udiveně vyhrknu. „Snažíš se nacpat celou naši chodbu do té klece?“

„Hanibal se zbláznil!“ Pofňukává a upíjí z láhve vína vedle sebe. Již poloprázdné láhve. „Nechce do klece.“

Hanibala najdu na druhém konci bytu. Vezmu ho za obojek a vedu na chodbu. Jak se blížíme ke kleci, narůstá odpor...už ho nevedu, už ho táhnu. Zarazí se o koberec pod stolem. Jsem chlap, zaberu a ke kleci táhnu Hanibala, koberec, stolek a jedno křeslo. Těsně před klecí vše pouštím. Ten prevít využil mého soustředění na silácký výkon a zákeřně se mi zakousl do ruky. Sice jen asi na vteřinku, ale i když už byl odkousnutý, dírky v ruce zůstaly.

„Au!“ Pofňukávám a sedám si vedle ženy a ucucnu si také trochu vína. Jako anestezii.

„Vidíš, zbláznil se.“ Trvá na svém.

Sice bych s ní mohl souhlasit, když mám ruku jak cedník, ale vnitřně jsem jiného názoru.

„Myslím, že mentálně je v pořádku.“ Dovolím si oponovat a rychle ucucnu z láhve. Pro jistotu. Kdybych měl čelit nějakému útoku, abych posílil anestézii. Víno začíná působit...

„To jako že nemám pravdu?“ Uslyším otázku a vidím, jak se na čele Moniky začíná dělat ta modrá žíla.

Napadá mě spásná myšlenka. Nesouhlasit s ženou je nesmysl. Sleduji v televizi historické dokumenty a vím, jak dopadli lidé, co nesouhlasili s Hitlerem nebo Stalinem. Prostě místo předem prohraných slovních argumentů zvolím přesvědčení formou demonstračního pokusu.

„Dovol, abych ti to předvedl.“ Oznámím, chytnu Moniku za ramena a zkouším ji nacpat do klece.

„Au!“ zařvu a chytnu se prokousnutou rukou za tu druhou, nyní ještě prokousnutější.

Divím se, když porovnáám hloubku dírek po čumáku Hanibala proti hloubce dírek po čumáku manželky, že ještě nikoho nenapadlo vyšlechtit hlídací ženskou. Ve stejné situaci pes procvakl jen kůži. Ženu zastavila až kost, nebít jí, ukousla by mi ruku.

„Ruplo ti v kouli, hajzle!“ Uslyším.

A navíc pes nenadává. Zalezl pod stůl a ví, že provedl něco špatného.

„Jen jsem ti chtěl ukázat, jak se cítí Hanibal, když ho chceme nacpat do té klece.“ Fňukám a snažím se vzít si ještě trochu vína. Alespoň tolik, abych doplnil množství ztracené krve.

Nepovede se mi to. Dostanu takovou ránu přes tu méně prokousnutou ruku, že dohoní bolestí tu více prokousnutou.

„Nejsem pes!“ Vykřikne.

Nechce se mi odpovídat. Z genetického hlediska samozřejmě pes není. Ale jsou i jiná hlediska. Například vezmu-li v úvahu přirovnání, že šéf je pes, je o hodně víc pes, než onen šéf. Alespoň na mě. A ono je vůbec zajímavé, jak je to s těmi přirovnáními. Například se říká, že je někdo věrný jako pes. To ovšem neplatí v ženském podání. Kamarád tvrdí o své ženě, že je čubka a rozhodně to nemyslí jako synonymum

věrnosti. Ale jeho ženu trochu omlouvá, že on je studený jako psí čumák.

„Vím, že nejsi, ale jde o ten pocit“, snažím se vysvětlit „abys pochopila, jak to Hanibal vidí.“

Sice jsem se nedočkal slov omluvy, ale může mi být zadostiučiněním, že Monika později vzala klec a šla ji vrátit.

V sobotu brzy ráno jsme vyrazili na výstavu. Měli jsme skvělý, mnou zhotovený stůl, neměli jsme klec. Byla by nám na nic. Nechtěl v ní být Hanibal, Monika a ani naše dcera. Zkoušeli jsme to s ženou, jen ze statistického hlediska, v zájmu výzkumu, po vypité druhé láhvi vína. Dominika mě sice nekousla, ale kopla do obličeje a kousla ženu. Do nohy. To byla přesně ta doba, kdy Monika vzala klec a šla ji vrátit tam, odkud ji vzala. Na výstavě jsme se usídlili u prostoru, kde náš čoklík bude pobíhat a sbírat zlatá ocenění. Okolo již byli naši konkurenti. Nebo spíš konkurentky. Jak vidno, chovatelé jsou ve většině případů ženské. V klecích okolo sebe mají ty své nevychované potvory a každá na stole jednu z nich češe a sprejuje nějakým sajrajtem.

„Vy nemáte klec?“ Udiveně se nás ptá nejbližší baba.

Vidím manželčin vyčítavý pohled. Než vznikne nějaké faux pas, odpovídám sice slušně, ale razantně:

„Máme chytrého psa, a ne debila s ptačím mozečkem. Nepotřebujeme ho zavírat do klece.“

„To je kvůli jeho soustředění a odpočinku!“ Zvyšuje čarodějnice hlas. Hanibal se naježil a začíná vrčet. Není zvyklý na jekot.

„Milá paní“, snažím se být slušný, „až do teď byl náš pes klidný a soustředěný jen sám na sebe. Tím, jak tu ječíte, jste ho přesoustředila na vás a značně zneklidnila. Možná byste si měla uvolnit tu vaši klec a zalézt do ní. Náš pes je skvělý hlídač a ví, jak eliminovat záškodníka.“

A jako důkaz svých slov jí ukazuji prokousnuté ruce.

„Mají tu vzteklého psa!“ Zařve baba neskutečně vysokým tónem.

Hanibal se lekne a zaleze pod můj stůl, Dominika se nelekne. Jde bránit svého pejska a zakousne se bábě do ruky.

„Mlátí děti!“ Zařvu skoro stejně vysokým hlasem a ukazuji na čarodějnici.

Začínají se sbíhat lidé. Dominika už je od baby odkousnutá a schovaná pod stolem u Hanibala.

„Ten parchant mě kousnul.“ Kvílivě oznamuje baba přihlížejícím.

„Kdo je u tebe parchant krávo blbá!“

Tak teď to bude mazec. Právě se totiž do situace vložila má žena. Sice je postavou v o hodně slabší kategorii, ale myslím, že to nebude rozhodující. V podstatě typují, že se zde bude opakovat situace David – Goliáš.

„Nejdřív nám napadla psa, a teď dokonce i dítě.“ Vysvětluje Monika okolnímu davu.

„Kousla mě!“ Snaží se obrátit baba dav na svoji stranu.

„Pes?“ Ptá se báby chlápek, podle nálepky na tričku rozhodčí...nebo něco takového. Nevím, jak se vlastně hodnotitelům psů říká.

„Ne pes, to dítě!“

Rozhodčí začíná být zmatený.

„Před chvílí jste volala, že je tu vzteklý pes, teď tvrdíte, že vás pokousalo dítě.“

Zpod stolu vylézá Dominika.

„Ta zlá pani nám chtěla zabít Hanibala!“ Žaluje.

„A mě kousla.“ Přisazuje si a ukazují rozhodčímu pokousané ruce.

„Mě do nohy.“ Připojuje se má žena a předvádí kousanec na noze.

Zmatenost rozhodčího dostoupila vrcholu. Nenápadně se snažím ošoupat včerejší kousanec a vymámit ze sebe trochu krve. Když se mi to povede, ukazují krev chlápkuvi.

„Mám slabé srdce, jestli mi vyteče hodně krve, zkolabuju.“ Sípavě šeptám a podlamuji se v kolenou.

„Určitě má vzteklinu!“ Vykřikne moje žena. „Možná od těch jejích psů. Co jsme tu, se je neodvážila vypustit z klece. Určitě se bojí, aby nezařádily půl výstaviště.“

Baba začíná rudnout vzteky a vypadá to, že každou chvíli vybuchne. Výbuch zastavuje panika. Samozřejmě, jako vždy ji vyvolává někdo z davu. Někdo, kdo je tak daleko od nás, aby zkomolil veškeré informace.

„Pomoc, je tu umírající člověk pokousaný vzteklými psy!“ Ozve se za námi.

Dav se zblázní a začne prchat. Dav nikdy neprchá jedním směrem. Lidé pobíhají, jako by právě byli v mixéru. Naráží do sebe a snaží se odstěhovat stoly a klece se psy. Ti psi, kteří nejsou uvázáni, se motají lidem pod nohama. Přibíhají další rozhodčí, a dokonce i dva zdravotníci. Jelikož se během chaosu, co nastal, docela dost lidí

obrátilo proti té čarodějnici, ta využila zmatek a zmizela i se svými čoklíky.

„Co se tu přihodilo?“ Zjišťují ostatní rozhodčí.

„Ale, nějaká bába nevydržela předsoutěžní stres a napadla tady pána s dítětem.“ Vysvětluje ten první rozhodčí.

„Omlouváme se, ale to se občas stává.“ Říká mi zdravotník.

Jak nám potom s manželkou objasňují, skoro při každé výstavě se najde nějaká zarputilá chovatelka, která nesnese konkurenci a nervově se zhrouť. V lepším případě. V horším případě konkurenta napadne fyzicky. Chápavě pokyvujeme a já se nechávám ošetřit. Jelikož jsme tak milí a vstřícní soutěžící, vezmou nás na předvádění Hanibala jako prvního a oceňují ho jako nadějného mladého psa. Medaili dostává sice jen papírovou, ale pro začátek je to myslím nesporný úspěch. Zjistili jsme, jak to při takových soutěžích chodí a objevili taktiku, jak odstranit konkurenci. Co si přát víc.

Jak Hanibal stárnul, navštívili jsme ještě pár výstav, ale jak jsme objevili, ani jednoho z nás to neuspokojovalo. Já zjistil, že i kdybych našeho psa nechal pochromovat a naleštit do nejvyššího lesku, stejně opravdovou zlatou medaili nedostane. Medaile byly jako zlaté, poháry jako zlaté...prostě vše jen jako. Monika navíc opravdu prožívala před soutěžní stres. Psa před vystavováním česala, pudrovala a bůhví co s ním ještě dělala. A to ani nechci mluvit o tom, jak Hanibala ochraňovala před potenciálním nebezpečím. Jednou totiž, na dovolené Hanibal ráno radostně vyběhl ze stanu a asi za pět minut se vrátil s kožichem plným kuliček z bodláků. Když to Monika uviděla, roztrásla se a dostala skoro průhlednou barvu.

„Budu ho muset ostříhat. Už nikdy nedostane medaili.“ Začne bědovat.

To že Hanibal už nikdy nedostane zlatou medaili, která neobsahuje ani gram zlata mě netrápí. Spíše mi trochu vadí, že ostříhaný bude ošklivý. Sám nemám rád stříhání. Jsem z totalitní rockové generace a u té platila zásada, vlasy a chlupy nechávat na svém místě. A tak se s kamarádem, který je tu také na dovolené, začneme věnovat záchraně chlupů našeho štekacího miláčka. Abychom si zvedli pracovní morálku, otevřeli jsme si láhev rumu. Monika dělala, jako že žádný rum nevidí. Jedno ožrání manžela postavené proti záchraně psa je přijatelná oběť. A mohu objektivně zhodnotit, že akce dopadla úspěšně. Jak pro nás, tak pro Hanibala. Ten měl srst jak od kadeřníka, vykartáčovanou a bez jediného

bordýlku. A já s kamarádem jsme měli podobně vykartáčováno v hlavě. Rum jsme zvládli a on na oplátku zvládl nás. Druhý den jsme si ještě akci připomněli v blízkém lesíku. Vyprchávací rum nám vykartáčoval žaludečky. To už ale Monika, a i manželka kamaráda tak tolerantní nebyly. Hanibal byl již zachráněn, a tak jsme byli ožralí dobytci a ještě spousta dalších tuzemských i cizokrajných tvorů. Ale na svoji obranu musím podotknout, že Hanibal občas doháněl k alkoholovému opojení i moji ženu. Hlavně v kombinaci s naší dcerou. Příklad:

Přijdu domů a na gauči sedí Monika. Evidentně je v depresi. Má před sebou skoro prázdnou láhev vína a skoro plný popelník. Jen mě uvidí, spustí nářek:

„A pořád nemáme na sebe skoro žádný čas! Přijdu z práce, vařím, uklízím a ona ani nevyvenčí psy!“

Je mi jasné, že se právě řeší naše dcera. Dominika.

„Ale broučku, vychováváš jí dobře, zvířátka má ráda.“ Snažím se zabrnkat na její slabou stránku.“

„Kecáš“ vytrysknou mé polovičce slzy „minule jsem slyšela, jak mluví s kámoškou, a ta si myslela, že náš pes se jmenuje Apročjá.“

To mě trochu rozhodilo. Víno není tak silné, aby po něm byly takovéto halucinace.

„Proč by se tak blbě jmenoval pes?“ vyhrknu.

„Vždy když chci, aby ho šla vyvenčit, řekne – a proč já. Ten pes už ani sám neví, jak se jmenuje. Navíc se ho už i bojím s ní pouštět. Minule přišel sám a škrábal na dveře, dokud jsem mu neotevřela. Když se vrátila po dvou hodinách, vůbec si nevzpomněla, že měla s sebou psa.“ Stěžuje si dál.

V manželství je důležitá konverzace. To znám z příruček. A také tomu věřím, manželství je jako dobrá hospoda Když se tam hezky povídá, hospoda prosperuje. Ženy to pořád propagují, ale dělají tu chybu, že postupem času se z manželství stává hospoda, kde mluví jen jeden. A tak je to hospoda jen s jedním hostem.

Tahle konverzace mě ale začíná opravdu zajímat.

„A ptala ses jí, kde byla?“

„Jasně že ptala, probíhalo to takhle: Kdes byla?“

„Sem se zakecala venku s kámošem.“

„O škole?“

„Copak sem out – o dýze.“

Musel jsem se do toho vložit. Trochu zaraženě se ptám ženy:
 „To tím oud myslela jako penis.....?!
 Shovívavě na mě koukne a vysvětluje:
 „Ne oud, ale out. To je anglicky...jako mimo.“
 Ted' sem oud já. Alespoň si tak připadám. Ale to vlastně od svatby...
 Žena vypráví dál:
 „A tak se jí ptám: a kde máš psa?“
 „Jakého psa?“
 „Našeho, Hanibala!“
 „A na co by mi byl?“
 „Na venčení a neptej se jak debil“
 „Ty si děsná mami, tak já jdu...“
 Zase jsem mimo. Oud. Musím se opět ptát: „A kam jako šla? Já myslel, že právě přišla!“
 Žena si nalije další víno a už bez fňukání říká:
 „Venčit, prostě vzala psa a šla venčit...to že už byla, jí vůbec v hlavě neuvízlo!“
 „A vrátila se i s Hanibalem?“ zajímá mě pokračování.
 „Vrátila“ souhlasí žena.
 „No tak vidíš, takže si na ní měla výchovný vliv a psa vyvenčila. Jsi skvělá matka, tak co fňukáš?“
 Má milovaná sice díky vypité láhvi již neviděla pubertu naší dcery tak černě, ale na to, aby ji viděla růžově, jsme měli malou spíž a v ní blbý sortiment. Bylo by potřeba tak o regál – dva vína víc.
 Navíc si má žena vlastně na Hanibala prakticky nemůže stěžovat. Každou chvíli mu rve chlupy různými hřebeny a kartáči, a i přes toto mučení ji poslouchá více než mě. Tedy v případě, že jsme spolu já, ona a pes. Když spolu jdeme po městě sami dva, jsme vzor symbiózy pán a pes. Nepotřebuje vodítko, nevšímá si lidí ani psů. Poslouchá jen na povely mé mysli. Když jdeme společně s mojí právoplatnou manželkou, evidentně zblbne. Vedu-li ho na vodítku, celé město se chodí dívat na hajzla, co právě ukradl psa. Vyje a snaží se dostat co nejdále ode mě. I za cenu úplného uškrcení. Jdeme-li bez vodítka, jakýkoliv můj povel znamená, že má co nejrychleji prchat ode mě k mé ženě. A takto moje milovaná působí na jakékoliv zvíře ve svém dosahu. Je to nepochopitelné a logicky nezdůvodnitelné.

Jinak ale co se týče povahy, je Hanibal pes vůdce. Cítí se jako vůdce smečky a občas se to snaží i dokázat. Když jdeme jako rodina na procházku, snaží se nás udržet pohromadě za každou cenu. Když se začneme rozdělovat, je nervózní, ženu kňouráním přemlouvá k návratu do skupiny, Dominiku se snaží čumákem do kolektivu dostrkat, mě vyceněnými tesáky jasně upozorní na to, kde je moje místo. To, že jsem se ihned po jeho porřízení nestal vůdcem smečky já, je moje vina. Může za to mé měkké srdce a přehnané nároky na hygienu. V automobilu, kterým jsme všichni jezdili, měl totiž Hanibal vyčleněné místo na zadní sedačce, za mnou. Monika řídila, protože prý když řídím já, nebude ona sedět na sedadle smrti. Blábol. Když řídím já, není to sedadlo smrti, ale sedadlo radosti. Řídím skvěle, jako profesionální jezdec rallye zkřížený s pilotem formule 1. Aniž by se má žena o cokoli snažila, může si na sedadle spolujezdce užít výhledu při driftování zatáčkami či při přeskakování horizontů. Neužívá. Je to prostě člověk, který si radosti života užívat neumí. A co hůř, Hanibal, už jako štěně to odkoukal od ní. Neumí si užívat radosti z jízdy. Ihned, při prvním rodinném výletě způsobil problém. Monika řídila, já vedle ní na sedadle smrti, (když řídí ona, je to správný název), za ní Dominika a za mnou Hanibal. Asi po tři sta metrech se ozve zezadu jekot.

„Hanibal se poblil!“ ječí dcera.

V automobilu se ječet nemá, děsí to řidiče a zvyšuje riziko nehody. Už tak vysoké riziko, když neřídím já.

„Neřvi a řekni v klidu co se děje.“ Výchovně reaguji. Aby žena viděla, jak se dokážu ovládat i na tom smrtelném sezení.

„Hanibal se ti poblil na záda.“ Odpovídá Dominika již klidně.

„Zastav, já toho hajzla uškrť!“ Ječím já.

Není se mi ale co divit, jestliže mám jednou umřít jako spolujezdec, chci alespoň skonat čistý, a i jinak estetický. Aby všichni viděli, jaké zvěrstvo to má žena za volantem provedla.

Monika zastavuje a kontrolujeme škody. Dominika je čistá, moje opěradlo je nečisté a já jsem, jak kdybych si lehl do žrádla prasatům. Asi si ten čokl myslel, že se nic nepozná, když to zamaskuje mezi moje záda a opěradlo.

„Nech ho, nemůže za to, prostě se mu dělá v autě špatně, to se stává i dětem.“ Brání neřáda Monika.

Ze sedadla sundáváme potah a balíme ho do kufru auta. Do igelitky. Já sundávám mikinu a dávám ji k potahu.

„Sundej i to tričko“ zavelí žena, „je na tom stejně jako ta mikina.“

„Nejsem ani úchyl, ani kulturista, nepojedu napůl nahý.“ Bráním se.

„Buď úchyl, nebo pěšky,“ trvá na svém žena, „a nemusíš se bát, nikdo tě neuvidí, pojedíš vzadu s Dominikou.“

Jsem opravdu rozčilený. Copak jsem dítě, abych jezdil na zadním sedadle?“

„Dělá se mi vzadu špatně!“ Bráním se.

„Tady máš,“ dává mi Monika do ruky igelitovou tašku, „když ti bude blbě, použij jí. Hanibal je pes, ten to neumí. Pojede vpředu.“

Vyrazíme a Hanibal je kupodivu spokojený. Sedí na předním sedadle a důležitě se rozhlíží po krajině. A takto to zůstává již napořád. Pokud jede náš pes v autě, sedí vpředu a já vzadu. Vpředu sedím, jen když s ním jedu sám a řídím. To sedíme oba vpředu. Naštěstí není tak geniální, aby se naučil řídit. Ne, že by to nezkoušel. Tento pokus o převrat proběhl u benzinové pumpy. Zpočátku vše vypadalo jako běžná jízda. Jen s tím rozdílem, že jsem musel doplnit benzín. V pohodě zastavím u stojanu, vyjdu ven, načerpám a jdu zaplatit. Tak jako tisíckrát před tím. Ovšem tentokrát, když chci nastoupit a odjet, nemohu. Na sedadle řidiče sedí Hanibal.

„Padej na místo!“ Zavelím a snažím se ho odsunout.

A právě se potvrdilo pořekadlo „jakej pán, takovej pes“. Jako bych odstrkával moji ženu. Hanibal vycení špičáky a začíná vrčet. Ještě jednou do něj šťouchnu a v rukávu mám díru. Odskočím, zabouchnu dveře a skrz trochu stažené okénko mu nadávám. Asi mi rozumí a začíná štěkat. Naštvaně vezmu klíčky od auta a mrsknu je tou mezerou po něm.

„Tak si jed' domu sám!“ Zařvu a jdu zpátky do benzinky, dát si kávu. Bohužel v klidu si ji vychutnat nemohu. Venku je nějaká panika a lidé tam bůhví proč pokřikují.

„Kterej debil tam stojí u stojanu a brání ostatním?“ Vtrhne dovnitř nějaký chlápek.

Ženská za pokladnou ukazuje, nevím proč, na mě.

„To je tvoje auto?“ Pustí se do mě.

„Ano“, připouštím, „ale neřídím ho.“

„A kdo ho řídí?“ Nepřestává dorážet.

„On.“ Slušně odpovím a ukazuji na Hanibala, sedícího na místě řidiče. Chlápek je evidentně zmatený a pokladní to jen zhoršuje. Ukazuje si prstem kolečka na čele a kouká při tom na mě.

„Kterej vůl tam stojí!“ vbíhá do benzínky další cholerik.

„To není vůl, ale pes.“ Bráním Hanibala, i když si to podle mě vůbec nezaslouží.

„Přestaň si z nás dělat šoufky a okamžitě s tím vypadni.“ Spojí se oba hulváti, a jelikož jsou v přesile, jdu k autu.

„Ale on mě tam nepustí.“ Snažím se před autem vysvětlit.

„Nevypadá jako vlkodlak...“ Pochybuje jeden z nich.

Druhý otevírá dveře mého auta, pohladí Hanibala, ukáže na zadní sedadlo a zavelí: „místo.“

Ten prevít nevděčný okamžitě přeskakuje dozadu a vzorně si sedá.

„Nesmí sedět vzadu, dělá se mu špatně!“ Varuji je.

„Jestli si okamžitě nesedneš do té paštiky a nevypadneš, udělá se špatně tobě!“ Zařve ten větší hulvát z nich.

Nastartuji a urychleně odjíždím. V první zatáčce cítím, jak mi vlhnou záda a rozlévá se po nich teplo. Zamířím rovnou domů. Na parkovišti sundám potah sedadla, mikinu a tričko, vše smotám do kuličky a odnáším domů.

„Co to je?“ Pustí se do mě Monika, jen vstoupím do chodby.

„Potah, mikina, tričko a Hanibala blití.“ Stručně objasním.

„Dobře víš, že ho nemáš vozit vzadu,“ pokračuje v láteření, „ale tobě to je jedno, kašleš na psa, na mě a vlastně na všechno. Tentokrát si to vypereš sám!“

„Nemůžu za to,“ snažím se bránit, „nejdříve mě napadl on, když chtěl řídit a potom ti dva hulváti.“

„Jasně,“ mumlá si, „Hanibal řídil, a vezl tebe a další dva magory, co tě poblili. Tak jestli se ti to nechce uklízet, můžou to vyprat oni.“

Zůstávám na chodbě sám. Hanibal odchází se svojí milovanou paničkou, a že by to vyprat on je nepravděpodobné.

A tak jako v autě, tak i v celém svém životě zůstával Hanibal vůdcem, který se snažil udržet rodinu za každou cenu pohromadě. A nikdy by asi nepochopil, že dělá zbytečnou práci. Mám ženu, která tuto práci zastane a nemusí mít ani v rodném listě napsáno – pastevecký pes.